

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ: ΑΡΙΑΔΝΗ..

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

323: Ο Μέγας Κωνσταντίνος νικά τον Λικίνιο στη μάχη της Χρυσούπολης και καθίσταται μόνος κυρίαρχος στη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

1793: Ο αμερικανός πρόεδρος Τζορτζ Ουάσινγκτον θέτει το θεμέλιο λίθο του Καπιτωλίου, όπου στεγάζεται το Κογκρέσο.

1822: Ο Ανδρέας Μεταξάς αναχωρεί για την Αγκόνα, κομίζοντας επιστολές της ελληνικής κυβέρνησης προς τους βασιλείς της Ευρώπης για το δίκαιο του Ελληνικού Αγώνα.

1834: Η Αθήνα ονομάζεται πρωτεύουσα του ελληνικού κράτους, με διάταγμα της αντιβασιλείας.

1924: Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών εγκρίνει το καταστατικό ίδρυσης της ΑΕΚ.

1946: Η Εντίθ Πιάφ δίνει συναυλία στο Θέατρο Κοτοπούλη στην Αθήνα. Η 31χρονη γαλλίδα τραγουδίστρια θα γνωρίσει τον 25χρονο ηθοποιό Δημήτρη Χορν και θα τον ερωτευτεί σφοδρά, χωρίς ανταπόκριση.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1819: Ζαν Μπερνάρ Λεόν Φουκό, γάλλος φυσικός. Με το εκκρεμές που κατασκεύασε (το εκκρεμές του Φουκό) απέδειξε ότι η Γη κινείται. (Θαν. 11/2/1868)

1905: Γκρέτα Γκάρμπο, καλλιτεχνικό ψευδώνυμο της Γκρέτα Λοβίσα Γκούσταφσον, σουηδή ηθοποιός. (Θαν. 15/4/1990)

1956: Γιώργος Κιμούλης, ηθοποιός και σκηνοθέτης του θεάτρου.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1783: Λέοναρντ Όιλερ, ελβετός μαθηματικός. (Γεν. 15/4/1707)

1970: Τζίμι Χέντριξ, αμερικανός ρόκερ. (Γεν. 27/11/1942)

1994: Αλέξης Ακριθάκης, διακεκριμένος ζωγράφος. (Γεν. 1939)

Εντίθ Πιαφ

(1915 – 1963)

Η Εντίθ Ζιοβανά Γκασιόν (Édith Giovanna Gassion), που αργότερα θα της έδιναν το στοργικό επίθετο Πιάφ (Piaff: σπουργιτάκι στα γαλλικά) γεννήθηκε στο Παρίσι, στις 19 Δεκεμβρίου του 1915. Η μητέρα της, τραγουδίστρια του δρόμου, παράτησε το παιδί στη γιαγιά του, που διατηρούσε οίκο ανοχής σε επαρχιακή κωμόπολη.

Σε ηλικία οκτώ ετών, η μικρή Εντίθ τυφλώθηκε από άγνωστη αιτία, ωστόσο ξαναβρήκε το φως της πολλούς μήνες μετά. Στα εφηβικά της χρόνια, την πήρε κοντά του ο πατέρας της, που εργαζόταν ως ακροβάτης σε τσίρκο, και την έβαζε να τραγουδάει για να συμπληρώνει το «νούμερό» του.

Όταν ξέσπασε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος, η Πιαφ ήταν ήδη διάσημη. Μία φωνή που παρηγορούσε τους Γάλλους στα δύσκολα εκείνα χρόνια της εθνικής ταπείνωσης. Μετά το τέλος του πολέμου η φήμη της ανέβηκε στα ύψη. Ωστόσο, στη ζωή της δεν κυριάρχησε το ρόδινο χρώμα. Το ιατρικό ιστορικό της περιλαμβάνει τραυματισμούς σε τροχαία, κούρες απο-

τοξίνωσης, επτά εγχειρήσεις και μια απόπειρα αυτοκτονίας. Το μοναδικό της παιδί, η Μαρσέλ, πέθανε σε ηλικία δύο ετών, το 1935. Άρρωστη και καταβεβλημένη, η Εντίθ Πιάφ έφυγε από τη ζωή πριν συμπληρώσει τα 48 της χρόνια, στις 11 Οκτωβρίου του 1963. Έως και σήμερα θεωρείται η μεγαλύτερη φωνή της Γαλλίας και μία από τις πιο συγκλονιστικές του κόσμου.

Ο Λεό Φερέ έγραψε για την Εντίθ Πιάφ το «Les amants de Paris», ο Ανρί Κοντέ το «Padam-padam», ο νεαρός Ζορζ Μουστακί της έδωσε τον υπέροχο «Mylord», ο Σαρλ Ντιμόν το εμβληματικό «Non, je ne regrette rien».

Η Μαργκερίτ Μονό, ταλαντούχα πιανίστα και συνθέτις, της έγραψε μερικά από τα ωραιότερα τραγούδια της - ανάμεσά τους το «Hymne a l'amour», εμπνευσμένο από τον θάνατο του Μαρσέλ Σερντάν, του πρωτοπυγμάχου που ήταν ο μεγάλος έρωτας της τραγουδίστριας και που σκοτώθηκε σε αεροπορικό δυστύχημα. Η ίδια η Πιαφ άφησε το επισκεπτήριο της στη σύνθεση, με το χιλιοτραγουδισμένο «La vie en rose».



ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΑΛΛΟΙ...

Διχογνωμία στο αστικό μπλοκ και επανεμφάνιση του "εθνικού κορμού"

Κυρίτσης Γιώργος

Μια μεγάλη σύγκρουση φαίνεται πως βρίσκεται αυτόν τον καιρό σε εξέλιξη, στο εσωτερικό της ελληνικής άρχουσας τάξης. Πρόκειται για μια κίνηση τεκτονική, επειδή θα επιφέρει συνολική αλλαγή των πραγμάτων αλλά και επειδή αντίστοιχες κινήσεις έχουν να συμβούν από το 1974, ή από το 1996. Η σύγκρουση, σε τελική ανάλυση, σχηματίζεται στο νόμισμα και είναι αυτή που έχει θέσει σε κίνηση και τον προβληματισμό στην παράταξη του μνημονίου, για το αν μπορούν να συνεχίσουν με τον Σαμαρά. Χοντρικά, από την μία έχουμε τους τραπεζίτες, οι οποίοι είναι διασωληνωμένοι, αναγκαστικά, με το σύστημα ΕΕ-Μέρκελ- Στουρνάρα, που τους κρατά στη ζωή και από την άλλη, τον πόλο που συγκροτούν οι εφοπλιστές, τα εδώ συμφέροντά τους και όσοι αναφέρονται στις ΗΠΑ. Οι τράπεζες είναι με το μαχαίρι στο λαιμό λόγω των στεγαστικών δανείων και της αδυναμίας του πολιτικού συστήματος να τους δώσει τα σπίατα.

Οι εφοπλιστές δεν τραβάνε κάποιο ιδιαίτερο ζόρι με το ευρώ, αφού οι θαλάσσιες μεταφορές, τα καύσιμα και οι εν γένει οικονομικές τους δραστηριότητες γίνονται με δολάρια. Αντιθέτως, όπως πολλές φορές έχουν πει, ή έχουν αφήσει να εννοηθεί, η Ελλάδα του ευρώ τους είναι ακριβή και δεν την κωνεύουν. Δεν είναι τυχαίο, ότι με επιδεικτικό τρόπο αρνήθηκαν να συνεισφέρουν το γλίτσο ποσό των 50.000.000 για το οποίο τους εκλιπαρούσε ο Σαμαράς. Το πολιτικό προσωπικό της άρχουσας τάξης καταλαβαίνει ότι η ιστορία των μνημονίων οδηγεί σε πολιτικό όλεθρο και ότι επ' ουδενί δεν είναι σε θέση να συνεχίσει να κυβερνά πουλώντας success story. Ο Α. Σαμαράς, ταυτισμένος με αυτήν την πολιτική, κινδυνεύει αυτήν τη στιγμή να πεταχτεί στον κάλαθο των αχρήστων. Γι αυτό αντικαθιστά όλο και πιο πολύ την πολιτική με την ιστορία των παπούδων μας πέφτοντας στην αγκαλιά της Χ.Α.. Και γι αυτό προωθεί μέσω των δικών του την εικόνα ότι «ο Αντώνης είναι αποφασισμένος να τα σπάσει με την Τρόικα - ο Αντώνης θα μας βγάλει από τα Μνημόνια». Πιθανόν, για να εξυπηρετήσει αυτήν την λογική, να πηγαίνει και στις Βρυξέλλες, μεθαύριο.

Είναι προφανές, ότι τα σενάρια για άλλον πρωθυπουργό από αυτήν τη Βουλή έχουν φτάσει στα αυτιά του. Μέσα από αυτό το πρίσμα, μπορεί να ερμηνεύσει κανείς διάφορες κινήσεις, οι οποίες γίνονται το τελευταίο διάστημα και περνούν στα «ψιλά». Π.χ.: Ο Βενιζέλος, έσπευσε, επιδεικτικά, να ταχθεί στο πλευρό των ΗΠΑ, στο θέμα της Συρίας και μετά συνάντησε την Επίτροπο Μ. Δαμανάκη για να δηλώσουν και οι δύο τη σημασία της ναυτιλίας.

Ο ίδιος έχει αναλάβει να σπρώξει προς την Αίγυπτο και το Ισραήλ και το θέμα της ΑΟΖ. Την ίδια ώρα, ο Μ. Βαρβιτσιώτης, υπουργός

Η ΑΥΓΗ

Ναυτιλίας, έχει εγκατασταθεί στο City του Λονδίνου, και από την έδρα του Committee, δηλαδή της άτυπης ένωσης των Ελλήνων Εφοπλιστών, «φοβερίζει την Άρτα» ότι οι Έλληνες εφοπλιστές θα πάρουν λεία τις προπέλες τους και θα πάνε στην Ασία, αν συνεχίσει η αντιναυτιλιακή πολιτική της ΕΕ. Θυμόμαστε το καλοκαίρι, ο γερμανικός Τύπος και οι Γερμανοί εφοπλιστές διαμαρτύρονταν για τους Έλληνες φοροφυγάδες συναδέλφους τους, ότι τους έχουν περιθωριοποιήσει και πως η κυβέρνηση Μέρκελ θα έπρεπε να κάνει κάτι για αυτό.

Αλλά και οι τοποθετήσεις του οργανικού δημοσιογράφου του συγκροτήματος Αλαφούζου, Μπάμπη Παπαδημητρίου, σχετικά με τη δυνατότητα σχηματισμού κυβέρνησης με μία «πιο σοβαρή» εκδοχή της Χρυσής Αυγής, μπορεί να ιδωθεί με αυτό το πρίσμα αν σκεφτεί κανείς για λίγο, ότι το συγκρότημα Αλαφούζου, με ναυαρχίδα την «Καθημερινή», είναι παραδοσιακός εκφραστής του συλλογικού υποσυνείδητου των Ελλήνων εφοπλιστών. Όπως επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι η Χρυσή Αυγή έχει γνωστές προνομιακές σχέσεις με τον εφοπλιστικό κόσμο και ότι είναι το μόνο κόμμα που θέτει ζήτημα άμεσης επιστροφής στη δραχμή. Όσοι παρακολουθούν αυτά που λέει η Χρυσή Αυγή γνωρίζουν ότι το εθνικόφρων ιδανικό είναι ένα Μνημόνιο από Έλληνες για Έλληνες. Δηλαδή να γίνουν ιδιωτικοποιήσεις, να διαλυθεί το δημόσιο, τα συνδικάτα, αλλά αυτά να γίνουν υπέρ των ντόπιων εφοπλιστών, των φοροφυγάδων και των λοιπών λαμογιών και να είναι 15 ευρώ το μεροκάματο, αρκεί να το παίρνουν Έλληνες και όχι ξένοι. Να μια βάση συνεννόησης του «εθνικού κορμού».

Αυτή είναι σε γενικές γραμμές και η περιγραφή της σύγκρουσης, η οποία φαίνεται πως διεξάγεται στο αντίπαλο στρατόπεδο. Όποιος και να κερδίσει, θα είναι αυτός ο οποίος θα αποκομίσει τα πολιτικά και οικονομικά οφέλη, ή εν πάση περιπτώσει, θα φορτώσει στον χαμένο τα σημερινά δεινά. Το ποιος είναι ο στάνταρ χαμένος και στη μία και στην άλλη περίπτωση, είναι περιττό να το αναφέρουμε. Επειδή όμως, ο κόσμος της εργασίας στην Ελλάδα δεν έχει την πολυτέλεια να περιμένει να δει σε ποιο νόμισμα θα πεινάει, θα πρέπει να κινητοποιηθεί και να στρίψει την πορεία των πραγμάτων προς όφελός του.